

Beiträge zur Fortentwicklung des sächsischen Forsteinrichtungsverfahrens.
Putschner. Thar. F. Jb. 5. 265—274. 1934.

Schrijver critiqueert eenige studies, die omtrent de ontwikkeling van de inrichting verschenen zijn. Als oud-chef van de saksische inrichtingsdienst kan hij eenige opvattingen weerleggen en andere in hun juist verband brengen. Een der in die studiën gedane voorstellen hield in: de beheersambtenaren meer bij het inrichtingswerk te betrekken. Hiertegen voert Putschner aan, dat er steeds contact gehouden wordt met de betrokken beheersambtenaren. Om echter oudere houtvesters, die reeds jarenlang beheerspractijk hebben, wederom tijdelijk bij de inrichting te plaatsen, heeft niet alleen persoonlijke bezwaren, maar ook wordt den jongeren ambtenaren bij den inrichtingsdienst zelfstandig werk ontnomen. C. S.

Ein waldbauliches Bekenntnis, V. Dieterich. Silva 43. 337—343. 1934.

De alarmeerende berichten omtrent een radicalen overgang van het kaalkapbedrijf naar het uitkapbosch doen vreezen, dat men van de eene fout in de andere zal vervallen. Moge men toch eindelijk leeren de verschillende opstands- en bedrijfsvormen te beschouwen als gelijkwaardige middelen om aan de uiteenlopende eischen van groeiplaats, markt, bedrijfsdoel e.a. zoo goed mogelijk te voldoen. Deze uiteenlopende eischen sluiten gelijkvormigheid uit. A. B.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad 27 November 1934.

GRIEND- EN RIETCULTUUR VERGADERT.

Te Dordrecht werd een druk bezochte vergadering gehouden van de Ver. Riet- en Griendcultuur Biesbosch en omstreken.

De vergadering, die onder leiding stond van den heer C. H. Bogers te Werkendam, was in hoofdzaak belegd naar aanleiding der gepubliceerde maatregelen voor de riet- en griendcultuur.

De steunnormen komen ongeveer daarop neer, dat voor vierjarig griendhout een steun gegeven wordt van gemiddeld ongev. f 10 p. ha. en per jaar, terwijl een verlies geleden wordt van minstens f 70 per ha. en per jaar.

Een gedeelte van het matriet wordt uit de markt genomen tegen een netto-prijs van 17 ct. per bos, terwijl een minimum netto-prijs van 30 ct. per bos noodig is om deze cultures zonder verlies te kunnen exploiteeren.

De geheele vergadering was diep teleurgesteld en bitter gestemd door deze steunregeling, welke feitelijk geen steunregeling mag heeten. Dit is ook wel gebleken uit de openbare houtverkoopingen, gehouden te Dordrecht ten overstaan van notaris Van Haaften, waar p.m. 50% der perceelen opgehouden werden bij gebrek aan kooplust. Het gevolg hiervan is, dat honderden arbeiders, die hierin werk gevonden zouden hebben, werkloos blijven en aangewezen zijn op steun.

Verskillende sprekers voerden het woord, die allen hun groote ontevredenheid over zulk een regeling uitspraken.

Aan het bestuur werd opgedragen alsnog al het mogelijke te doen om een betere steunregeling te verkrijgen. Het bestuur werd nog aangevuld met een 9e lid, n.l. den heer L. A. Overwater te Strijensas.

UIT DE DAGBLADEN.

In het Utrecht-nummer „de Nederlander” van 5 September j.l. schreef de heer E. D. van Dissel een artikel onder de titel „Utrecht en het Staatsboschbeheer”, waaraan wij het volgende ontleenen:

Bescheiden was het aanvankelijk Staatsbezit; op 1 Jan. 1901 omvatte dit 2342 ha bosch, 421 ha bouw- en weideland en 10.551 ha woesten grond. Vergelijkt men deze met de huidige oppervlakten, nl. 17.468 ha bosch, 1498 ha bouw en weiland en 26.901 ha woesten grond, terwijl bovendien door het in 1907 ingevoerde stelsel van rentelooze voorschotten van Staatswege aan gemeenten voor bebossching 11.227 ha gemeentebosch werden aangelegd, dan blijkt de sterke en voortdurende groei sinds de oprichting, die voor enkele weken juist 35 jaar geleden plaats had gevonden.

Het beheer der Staatsbosschen is slechts een deel — zij het een zeer voornaam deel — van de taak van het boschbeheer; de uitvoering der wettelijke bepalingen, den boschbouw betreffend en de boschbouwvoorzichting zijn weer andere takken van zijn bemoeiing. Een uitvloeisel van het laatste is de instandhouding van het museum, gevestigd in de benedenverdieping van het gebouw (Museumlaan 2, Utrecht), dat in zijn verzamelingen een beeld tracht te geven van de Staatszorg voor onze bosschen, doch waarvan tevens een opvoedenden kracht uitgaat, doordat de nadruk wordt gelegd op den kostbaren schat aan natuurschoon, die wij bezitten. De bewaring van dit schoon is een volksbelang bij uitnemendheid en het is dan ook niet te verwonderen, dat deze zorg, die den boschbouw zoo na staat, in de laatste jaren een steeds grootere plaats is gaan innemen in de bemoeiingen van het Staatsboschbeheer. Niet alleen is meer dan vroeger bij den aanleg en de vernieuwing van de bosschen de vermeerdering van het landschapsschoon een der richtsnoeren geworden, ook de rechtstreeksche bescherming van terreinen, die men om hun schoonheid of hun waarde voor de wetenschap ongerept wenschte te bewaren, heeft het Staatsboschbeheer in zijn vaandel geschreven. Een 40-tal terreinen, samen niet minder dan 7000 à 8000 ha, zijn als Staatsnatuurmonumenten gereserveerd en de bijstand van een, op initiatief van het Staatsboschbeheer, door de Regeering ingestelde commissie van advies, bestaande uit voor- en aanstaande deskundigen op natuurwetenschappelijk gebied, wordt daarbij zeer op prijs gesteld.

De vele andere bemoeiingen van het Staatsboschbeheer, als o.m. de strijd tegen den ervijand van het bosch, het vuur, de beteugeling der moordende iepenziekte, het toezicht op de door den staat gesubsidieerde met houtopstanden bezette terreinen, die door gemeenten, stichtingen en vereenigingen van algemeen nut worden in stand gehouden, het toezicht op de talrijke landgoederen, die onder de Natuurschoonwet ressorteeren, de veelomvattende adviseerende taak van het beheer o.a. bij de wegbeplanting, de zorg voor de verkrijging van boschzaden van goede herkomst, e.d. zullen hier verder onbesproken blijven.

Slechts op een algemeen verschijnsel, dat als gevolg van de tijdsomstandigheden den Nederlandschen boschbouw in hooge mate beïnvloedt, wil ik nog de aandacht vestigen. Het is voor den boschbouw een bijzonder kritieke tijd. Wegens den catastrofalen prijsval van het hoofdproduct, het hout, is van een ook maar eenigermate loonend boschbedrijf reeds geruimen tijd geen sprake meer, integendeel, men kampt met voortdurend toenemende verliezen. Hierdoor worden de particuliere bezitters steeds meer genoopt, zich van het boschbedrijf terug te trekken en dit is voor

een land, waar 83% van het bosch zich in particuliere handen bevindt, zeer te betreuren. Een onheilspellende taal spreken de advertenties van verkoop van landgoederen in perceelen en in massa, zooals onlangs die van het Planken Wambuis, een der mooiste Veluwsche bosch- en heideterreinen, 2000 ha groot.

Dat de overheid onder zulke omstandigheden nog een belangrijker taak heeft te vervullen dan in voorspoediger tijden, ligt voor de hand. In weerswil echter van den oogenblikkelijken noodtoestand vragen toch twee lichtpunten voor de toekomst van onzen inlandschen boschbouw, onze bijzondere aandacht. Vooreerst het feit, dat slechts een gering deel, naar schatting circa 10%, van onze houtbehoefte wordt gedekt door het in Nederland aanwezige bosch. Op het geïmporteerde product zal het inlandsche steeds een voorsprong houden door mindere vrachtkosten. Voorts is het van belang, dat er in de internationale boschbouwwereld vrijwel geen meeningsverschil bestaat over het feit, dat het schijnbare teveel in de wereldproductie van hout, dat men geneigd zou zijn af te leiden uit de gedaalde prijzen inderdaad slechts schijn is. Men is het er integendeel over eens, dat van de voornaamste exportlanden er verscheidene op hun voorraad aan bosch interen en daarom een toekomstige houtschaarschte zeer waarschijnlijk moet worden geacht. Dit rechtvaardigt de verwachting van een stijging der toekomstige houtprijzen.

Onder deze omstandigheden is het ongetwijfeld een wijze politiek onzer Regeering, dat zij op het voetspoor van verschillende andere landen woeste gronden heeft aangekocht en deze met behulp van werkloozen in bosch laat herscheppen. Te meer is dit het geval, nu bij de bebosschingen met werkloozen in Drenthe is gebleken, dat het bedrag, dat aan arbeidsloozen wordt uitgegeven niet minder dan circa 80% bedraagt van het totale bedrag, dat voor de bebossching wordt besteed. In de overige 20% zijn de kosten van aankoop van den grond, van boomzaden, enz., alsmede van de stichting der noodige gebouwen begrepen.